

Lord Luster

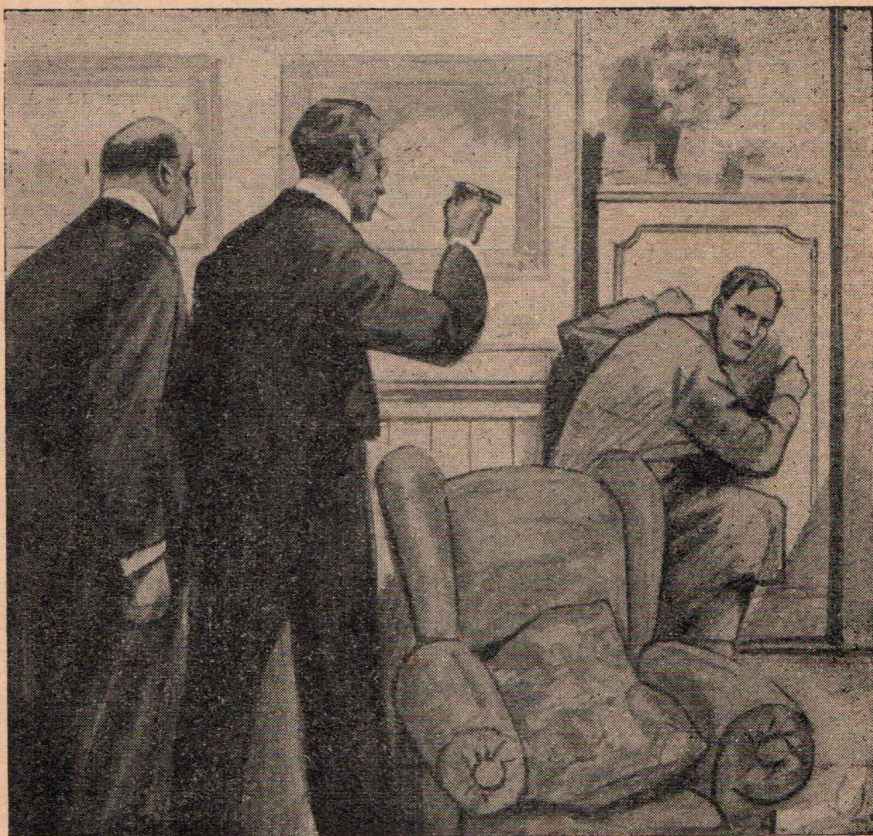
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

HARD TEGEN HARD

N° 2599

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

---

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Hard tegen hard

HOOFDSTUK I

EEN VREEMD MEISJE

Het was 's avonds ongeveer half negen en langzamerhand begonnen de meisjes binnen te komen in de ruime, ondergrondse kleedkamer voor de girls van het Trianon teater aan Jefferson Street, gelegen op de hoek van East Broadway. Sinds een dag of acht liep er een nieuwe revue, waarin een nieuwe ster, Ina Fetch triomfen vierde.

De directie was er ook in geslaagd, tegen een flinke terugbetaling, een komiek te engageren, die nog beter moest zijn dan de beroemde Grock.

Volgens de aanplakbiljetten en de grote bladen, zou deze revue alles over-

treffen. Er waren niet minder dan tweehonderd van de allerbeste girls en er was een zangkoor van zestig meisjes. Men kreeg een tenor te horen, die een zeer goede positie aan de opera had verlaten, omdat Ted Manasse, de directeur van het Trianon teater hem nog duizend dollar per maand meer had geboden.

Van de grote opera naar het variété was wel een grote sprong, maar de tenor met zijn prachtige stem had het aangedurfd, waarschijnlijk in de mening dat het op een bed van dollars zacht vallen is.

Uiterlijk wijkt het Trianon teater slechts weinig af van de tientallen andere, die men in deze buurt van New York vindt. Veel graniet, veel marmer, veel spiegels en verguldsel en vooral: veel licht.

Want het was een feit dat Ted Manasse wist wat reclame betekent. Hij was de eerste, die op het idee kwam, de hele gevel van zijn teater in Floodlight te doen baden en in dat helle schijnsel op een hoogte van vijftwintig meter boven de straat, de tweeëndertig girls voorbij te laten dansen over een zeer smal plankje zonder leuning, zodat een duizeling of een misstap een dodelijke val zou betekenen.

De meisjes wisten dat evengoed als mijnheer Manasse, maar het hoorde nu eenmaal bij hun vak en dat vereiste soms nog veel meer.

Het was soms bitter koud, terwijl de meisjes zeer dun gekleed moesten paraderen langs de gevel.

Mijnheer Manasse was bijzonder trots op zijn vinding, waarvoor hij wel een longontsteking van enige van zijn pupillen over had.

Beneden in de grote kelderzaal stond in het midden een lange tafel, met kleedplaatsen aan weerszijden en nog een rij kleedtafels langs de wanden.

Aan de ene kant was een douche, als in een zwembad en aan de andere kant was de vestiaire, waar de girls hun overgoed ophingen.

Iedereen had een haak voor de gewone klederen, een rekje voor de schoenen en opzij van de toilettafel een kastje, dat men kon afsluiten, waarin kostbaarheden opgeborgen konden worden.

Het was een hele organisatie om te zorgen, dat de tien tot zestien costuums, die ieder dansmeisje in een revue draagt juist bijtijds klaar lagen. Daarvoor

moesten vier kleedsters zorgen, die druk van half negen tot dikwijls ver over middernacht af en aan liepen met alles wat er nodig was.

Naast deze kleedruimte voor de danseressen, was er nog een grotere voor de zangeresjes, die met de eerste in verbinding stond door een viertal poortachtige doorgangen.

Uit beide vertrekken kon men langs een stenen trap van zes treden, naar boven, naar het toneel, komen.

Op een brede gang kwamen de deuren uit van de kleedkamers van de sterren, te herkennen aan een grote kopeken, achtpuntige ster.

Onder de eerste meisjes, die waren binnengekomen was er één vrij groot, slank en blond, die haar kleedplaats had op slechts drie nummers van de trap, wat doorgaans als een groot geluk werd beschouwd. Want hoe dichter bij de trap, hoe eerder men boven was en hoe minder kans men liep, iets omver te lopen, in een kostbaar hoedje van zilvergaas te trappen, of ergens aan te blijven haken.

Het blonde meisje heette Mabel Haldrup. Haar vader, een Zweed, was naar Amerika gekomen, toen zij ongeveer vijf jaar was.

Hij was gestorven toen zij bijna vijftien was en vanaf dat ogenblik zorgde zij voor haar moeder en een broertje, dat zelfs voor een land als Amerika nog iets te jong was om zijn eigen boterham te verdienen, want het kind was nog altijd gekleed in dat driekantige kledingstuk, dat zo dikwijls per dag verschoond moet worden.

Mabel ging dadelijk voor haar spiegel zitten, na haar overgoed op haar nummer in de vestiaire te hebben gehangen en begon zich te verkleden met die bijna werktuiglijke bewegingen die

het gevolg zijn van de gewoonte. De revue begon om negen uur en de meisjes kregen een half uur om zich voor het eerste optreden klaar te maken.

Binnen enkele tellen was de hele kleedzaal volgelopen met snaterende, lachende en drukke meisjes, die een ogenblik later al voor hun toilettafel zaten en zich snel en handig begonnen te schminken.

In een kamer boven aan de trap klonk al het geluid van saxofoons, fluiten, cello's en violen.

Precies om negen uur stormden de girls als een vlucht opgejaagde mussen op een belsignaal naar boven, op de seconde af stonden zij op een lange rij op het toneel en rees voor de eerste maal het doek onder het oorverdovend geschetter van een jazzorkest van dertig man.

Tien minuten later kwamen zij al weer terug snellen alsof zij werden voortgezweept, vielen neer voor hun tafels en deden vlug andere kleren aan, want zij moesten nu Egyptische danseressen voorstellen. En juist op dat ogenblik kwam een van de kleedsters vlug de trap afdribbelen met een grote ruiker rode rozen in de hand, die zij zwijgend, maar met een veelbetekenend knipoogje, neerlegde naast de eenvoudige kapdoos van Mabel.

Het meisje kreeg een kleur, maakte zelfs een beweging van schrik en scheen zich tot de vrouw te willen wenden, die echter alweer aan haar werk was gegaan.

Onmiddellijk werden er tien, twintig paar stekende, onderzoekende, jaloerse ogen op het jonge meisje gericht en aan het einde van de rij kirde een treiterende stem:

— Mike houdt het lang vol, schat. Maar laat het niet te lang duren, want

hij mocht eens ongeduldig worden en je laten schieten.

— Dat hoop ik van harte, zei Mabel, met zoveel ernst, dat een paar meisjes haar verbaasd aankeken.

Een van hen, Laura Depret, die tegenover haar zat, keek om de smalle spiegel heen en zei verwonderd:

— Dat meen je toch niet, kind? De anderen komen er misschien niet rond voor uit, maar neem gerust van mij aan, dat zij de grond zouden kussen, waarop de dierbare Mike Puddler zijn lakschoenen neerzet, als hij maar een vinger naar hen uitstak. En daarom, Mabel, vind ik jou wel een rare. Hij laat je nu al een week achter elkaar bloemen brengen en tweemaal hebben ze je hier een briefje van hem gebracht.

— Waar bemoei jij je mee? snerpte dezelfde schelle stem van zoëven aan het einde van de tafel. Jij hebt een veel te brutale mond. En wat Mabel betreft, ze houdt zich maar zo. Ze warmt hem op. Heel verstandig van haar als je de mannen aan het lijntje weet te houden.

Mabel was opgestaan, nu doodsbleck onder het dunne laagje schmink, en zei:

— Ik vind jou heel gemeen, Suze Andrew. En je weet bovendien, dat het helemaal niet waar is. Ik zou de hemel danken, als die man mij met rust liet.

— Je bent wel een rare, herhaalde Laura hoofdschuddend. Weet je dan nu nog niet, dat Mike Puddler de rijkste en meest geduchte smokkelaar van de Jeffersonwijk is?

Mabel zei snel:

— Ik vind, dat hij een afschuwelijk beroep uitoefent. En ik kan hem nu eenmaal niet uitstaan, ik ben bang voor hem, zoals ik bang ben voor een grote spin. Ik wou, dat hij mij met rust liet.

Op dit ogenblik liepen boven aan de

trap met langzame stappen een paar heren in avondtoilet voorbij, rustig een sigaret rokend. De oudste was bijna een hoofd langer dan de jongste en hij had een fijnbesneden regelmatig gezicht, hij liep kaarsrecht en uit zijn houding sprak kracht en lenigheid.

Onmiddellijk veranderde het onderwerp van gesprek daar beneden.

— Wie zijn er dan toch? Gisteren en eergisteren waren zij hier ook al. Zeker goede vrienden van de baas, anders mochten ze hier niet komen.

— Engelsens, antwoordde Laura kortaf. En doen jullie maar geen moeite, onschuldige engeltjes, want jullie hebben helemaal geen kans.

— Hoor haar, snerpte de schelle stem van Suze. Jij denkt, geloof ik, dat wij op de loer liggen naar rijke mannen, als katten voor een muizenhol.

— Ja, dat geloof ik, antwoordde Laura doodkalm. Tenminste een deel van jullie. En bij dat deel mag jij je zelf ook rekenen.

Suze vloog van haar bankje op en kwam als een furie voor Laura staan, met de handen in de zij terwijl haar zwarte ogen van woede en haat fonkelde. Zij struikelde bijna over haar woorden, toen zij uitbarstte:

— Doe niet zo schijnheilig. Jij bent zeker te goed voor ons. Wat heb je van ons te zeggen? Net of jij de kat niet in het donker zult knijpen. Ik heb zin om je wangen open te halen. Ik zal...

De vuurspuwende Suze moest haar voornemens tot later uitstellen, want snerpend en dreigend klonk de bel en als een wervelwind stoven de meisjes de trap weer op en Suze moest zich haasten, nog vlug haar Egyptische hoofdkap op te zetten, wilde zij niet een zware boete oplopen.

Tien seconden later schuifelden vier-

enzestig voetjes, licht en sierlijk, over de glad geworden planken van het toneel.

Weer vijf minuten later waren zij klaar, en moesten zij zich naar beneden reppen om het Egyptische strepenjaponnetje weer haastig te ruilen tegen het luchtig gewaad van bloemenmeisjes op Haïti.

Juist toen Mabel haastig door de gang liep, werd een van de deuren met een ster er op opengegooid en een grote rosblonde vrouw met een rokje van nage maakte parelen trad de gang op en zei met gedempte stem, terwijl zij ruw Mabel tegen de schouder duwde:

— Kun jij niet zien waar je loopt? Je staat zowat op mijn tenen.

Het jonge meisje stamelde:

— Maar Miss Ina, ik zag u helemaal niet. Hoe kan ik u nu op uw tenen trappen terwijl u net uit uw kamer komt?

— Ik zeg dat je het opzettelijk deed. Pas op, want ik houd je in de gaten.

Toen liep ze haastig verder, want men had haar met ongeduld gewenkt.

Langzaam en nog ontdaan liep Mabel verder, totdat de anderen haar opduwden, in hun holpartij naar de kleedtafels. Zodra zij weer zat, merkte Laura nuchter op:

— Dat was daar een aangename ontmoeting, meisje. Het is jammer dat ik het moet zeggen, maar nu wordt je leven er hier niet prettiger op. Je hebt Ina tegen je in het harnas gejaagd.

— Maar waarom? Ik heb haar zelfs niet aangeraakt. Zij gooide ineens de deur open.

— Och, jij dom gansje, hernam Laura hoofdschuddend, een been in de pijp van een vuurrode, wijde, Turkse harembroek stekend. Het was natuurlijk maar een voorwendsel. Ze heeft een hekel aan je.

— Maar waarom dan toch? vroeg Mabel wanhopig. Ik heb haar toch niets gedaan?

— Ze denkt dat je haar van Mike wil aftroggelen.

Mabel keek Laura, de enige met wie zij enigszins vertrouwelijk omging ondanks haar ruwe openhartigheid, of misschien juist daarom, een paar seconden met open mond aan en bracht er toen met moeite uit:

— Dat kan ik niet geloven. Dat is afschuwelijk. Laat zij in 's hemelsnaam die man nemen en mij met rust laten.

— Ze had hem ook al bijna en toen heeft hij jou gezien en nu bestaat er geen Ina meer voor hem, hernam Laura rustig, en haar tweede been verdween in een pijp.

Op dat ogenblik kwam er een kleedster met een pakje en een brief in de hand de trap af.

Even zwijgend als de eerste keer legde zij die twee voorwerpen naast de ruiker neer. Er viel een stilte in de grote zaal.

Het gelaat van Mabel had een harde uitdrukking, toen zij riep:

— Juffrouw Marsh, wilt u even wachten? Met snelle vingers rukte Mabel het gouden koordje los, dat om het pakje zat, vouwde het zijdepapier los en deed het fraaie etui open.

Op een bedje van zwart satijn lag daar een prachtig snoer parelen. Van alle kanten gingen kreten van bewondering en afgunst op. Maar Mabel sloeg nauwelijks een blik op het fraaie sieraad, liet het weer vallen in het etui, klapte dit dicht, wikkelde het in het papier en zei met trillende stem:

— Juffrouw Marsh, wees zo goed en geef dat terug aan de heer, die het hier liet liggen.

Met op elkaar genepen lippen nam Mabel het briefje op, scheurde het wild in vier stukken en smet die naast zich op de grond. Daarna nam zij de ruiker van haar tafel en gooide hem in een grote boog onder een van de wastafels. Daarna begon ze zich zwijgend te verkleeden.

HOOFDSTUK II

DE KENNISMAKING MET MIKE PUDDLER

Anderhalf uur later was het pauze. In de ruime toneelzaal, waar het publiek aan ronde, fijn gedekte tafels zat en waar men kon souperen onder het volgen van de revue, gonsde het van stemmenrumoer.

Op een verhoging, recht tegenover het toneel, waar ook tafeltjes waren neergezet, zaten de twee heren, over wie de meisjes zoëven gefluisterd hadden. Zij zouden wel heel verbaasd gekeken hebben, als zij geweten hadden, dat die twee elegante bezoekers Lord Edward Lister, alias John Raffles en zijn trouwe vriend Charles Brand waren.

De twee onafscheidelijke vrienden waren met James Henderson, de chauffeur, sinds enige tijd in New York.

Het doek was nauwelijks gevallen of Brand begon op een fluisterende toon:

— Ik geloof niet, dat wij hem hier zullen aantreffen, Edward.

— Hij kan nog komen, Charles.

— Maar heb je je niet vergist? Was het wel werkelijk Andy Howell, een van

de luitenants van professor Shirley, die je bij de ingang dacht te zien?

— Ik kan me niet vergissen, Charles, antwoordde Raffles kortaf. Het was de luitenant van die gevaarlijke, geheimzinnige bendeleider, die weer van zich doet spreken in New York en die onvindbaar schijnt te zijn. Het is bijna een jaar geleden, dat wij hem ontmoet hebben, maar ik heb dat zwarte, duistere, smalle gezicht niet vergeten.

— Maar waarom zoek je hem eigenlijk?

— Daarom zoek ik hem niet, Charles, antwoordde Raffles. Maar ik beschouw hem als het loodsvijsje, dat voor de haal uitzwemt. Hij is een van de vertrouwensmannen van Shirley en ik weet zeker, dat die niet zo onvindbaar is als destijds de Meester van de bende van het Kwade Oog. Dat gevaarlijk heerschap was zelfs aan zijn naaste helpers totaal onbekend en alleen met veel geluk en dan nog toevallig, hebben wij ruim een jaar geleden een eind kunnen maken aan

zijn geheimzinnige misdaden. Met professor Shirley is het totaal anders. De naam is natuurlijk gefingeerd, tenminste dat vermoed ik, maar de man zelf woont hier, zijn kapiteins en luitenanten spreken met hem en dat maakt hem kwetsbaar. Als wij de gangen van Andy Howell kunnen nagaan, dan zal hij ons vroeg of laat ook wel op 't spoor brengen van de geduchte professor. Kom mee, dan gaan wij nog eens een kijkje nemen achter het toneel.

— Je moet wel goede maatjes zijn met Ted Manasse, dat hij je dat toestaat.

— Uitstekende maatjes, antwoordde Raffles met een glimlach. Maar dat kan iedereen worden, die 'n pakje bankbiljetten zwaait. En de kans is groot, dat wij Mijnheer Howell daar eerder zullen aantreffen, dan in de zaal.

De twee vrienden hadden de toeschouwersruimte verlaten, volgden een gang in de vorm van een hoefijzer en kwamen zo voor een deur, die bewaakt werd door een portier. Deze stond echter onmiddellijk op van zijn stoel, tikte grijnslachend aan zijn pet en hield de deur wagenwijd open voor de twee deftig geklede heren.

Bijna onmiddellijk nadat zij de drempeel gepasseerd waren klonk hun het geroezemoes tegemoet, dat men steeds gedurende de pauzes kan horen achter de schermen van een groot variététeater: een mengeling van gelach, gepraat, gezang, het gevloek der changeerders, de bevelende stem van regisseurs en toneelmeesters en het geluid van de decorstukken, die zwiepend worden weggedragen en vervangen door anderen.

Raffles was hier nog pas twee keren geweest en toch kende hij in dat doolhof van gangen, portalen en trappen de weg, als in zijn eigen huis.

Terwijl zij door de gang liepen, die naar de kleedkamer van de girls leidde,

werden zij daar gepasseerd door een grof gebouwde man van een jaar of dertig, met een stierennek, een rood gezicht, waarin grote zwarte ogen schitterden, geplakt ravenzwart haar, die waarschijnlijk door een van de beste kleermakers van New York gekleed werd.

— Herken je hem? Dat is nu Mike Puddler, bijgenaamd de Koning der Smokkelaars. Hij gaat er prat op, dat de politie hem nog nooit heeft kunnen pakken. Hij moet een zeer slimme en toch ondernemende vent zijn, zo glad als een aal, die veel vrienden moet hebben onder het lagere politiepersoneel.

— Ik geloof, dat hij niet heel erg in zijn humeur is, zei Brand zacht.

Mike stond boven aan de trap stil, steunde zijn zware vuisten in zijn zij en keek met duistere blik naar beneden, naar de girls, die zich al verkleed hadden en nu op hun plaatsen zaten, zoals het strenge voorschrift luidde.

De twee vrienden zagen dat hij zacht iets tegen de zwijgzame kleedster met haar ondoorgrondelijk gezicht zei, die daarop bevestigend knikte, de trap afdalend, door de kleedkamer liep, een meisje met goudblond haar op de schouder tikte en een paar woorden, tegen haar zei.

Zonder iets te zeggen stond het blonde kind op en verliet de kleedkamer door een deur achterin.

Niets daarvan was Raffles ontgaan.

Mike zelf was weggeslenterd met zijn handen in zijn zakken en Raffles wilde hem op enige afstand volgen, toen Brand plotseling zijn arm greep en zijn aandacht vestigde op een lange in een overjas geklede heer, die rondsletterde achter het toneel, als iemand, die daar thuis hoort.

— Daar is hij. Dat is Andy Howell.

Raffles beet zich op zijn lippen en

scheen een ogenblik in tweestrijd te staan.

Toen zei hij kortaf:

— Die loopt niet weg. Blijf jij anders hier en houd hem in het oog. Ik moet zien wat die zwarte kerel gaat uitvoeren. Ik vertrouw de zaak niet. Ik weet, dat hij om Mabel Haldrup heendraait.

Hij had zich al omgedraaid, toen hij merkte, dat er een kleedkamerdeur openging en de grote, rosblonde vrouw te voorschijn trad, die onmiddellijk op een driftige toon tegen de man met de overjas begon te praten.

Bijna op hetzelfde ogenblik kwam er een grote, stevig gebouwde man aanwandelen, waarop Brand onmiddellijk verschrikt fluisterde:

— Dave Caroll.

— Ja, het is onze brave en scherpzinnige detective, zei Raffles glimlachend. Hij zal mij wel niet herkennen, maar het is toch beter, als ik maak, dat ik wegkom. Houd de zaak goed in de gaten.

Raffles moest zich haasten, want van Puddler was al niets meer te zien.

Hij zag hem weer, aan het einde van een lange, witgepleisterde gang, net op het ogenblik, dat hij een deur opende en binnentrad, zonder links of rechts te kijken.

Raffles was dadelijk op zijn hoede geweest en hield zich, alsof hij een sigaret opstak. Hij liep nu snel verder, zijn voetstappen zo veel mogelijk dempend op de hardstenen vloer, totdat hij voor de deur stond, waardoor hij Mike had zien binnen gaan.

Het was een zware deur en toen Raffles heel voorzichtig aan de knop draaide, trokken zijn wenkbrauwen zich samen. Mike had de deur van binnen op slot gedraaid of gegrendeld.

Haastig keek hij om zich heen, maar

zag niemand. Hij haalde een fijn instrumentje voor de dag, dat hij zelf hier te New York vervaardigd had uit hard staal en begon er het slot mee te bewerken.

Tien seconden later klonk er een tamelijk harde klap en Raffles opende snel de deur in de vaste overtuiging, dat men het geluid binnen gehoord moest hebben.

Hij zag echter niemand en begreep ook dadelijk, waarom het geluid onopgemerkt was gebleven.

Het vertrek, waar hij nu binnentrad, was helder verlicht, hoewel geheel leeg. Tegenover de deur hing een zwaar gordijn en daarachter hoorde hij een stem van een man, die zich blijkbaar opwond en met veel overtuiging en overredingskracht sprak, terwijl een andere veel zachtere en verschrikte stem zwakke tegenwerpingen maakte.

Raffles kwam snel dichterbij en hoorde juist de man, met iets dreigends in zijn stem, zeggen:

— Maar je schijnt helemaal niet te beseffen baby, hoe groot mijn macht is. Ik moet je zeggen, zoiets is mij nog nooit overkomen. Dat ik, Mike Puddler, een vrouw moet smeken, en dan nog een doodgewoon danseresje. Dat is mij nog nooit gebeurd. Ik ben er trouwens niet aan gewend en ik waarschuw je, dat ik niet veel geduld meer heb. Ik begrijp er niets van. Je wijst rijkdommen van de hand, die je zomaar gegeven worden. Je hebt me mijn parels, alsof het rommel was, door de oude March laten terugbrengen. Ik neem dit niet langer. Ik heb je gevraagd hier te komen ...

— U hebt me bedrogen, riep een meisjesstem heftig. March zei mij, dat ik bij de directeur moest komen. Als ik geweten had, dat ik u hier zou vinden, was ik nooit gegaan. En laat mij er nu uit,

de pauze is bijna afgelopen en ik krijg boete als ik niet op tijd in de rij sta.

— Je blijft hier, hernam Mike ruw. Ik begin mijn geduld te verliezen. En ik zeg je, dat je me niet kent, als je gelooft, dat ik als een zoete jongen ruim baan zal maken en je zal prijsgeven. Direkt toen ik je zag, ben ik verliefd op je geworden en ik heb me zelf gezworen, dat je mij zult toebehoren.

— Ina is uw vrouw, riep de stem weer.

De man lachte bulderend en herhaalde:

— Mijn vrouw? Hoe kom je daarbij? Ze is een tijdlang mijn vriendinnetje geweest en meer niet.

— En ik? Wat zou ik worden? vroeg een trillende stem. Ga van die deur weg, ik wil eruit.

Op dat ogenblik schoof Raffles het gordijn opzij en vroeg volkomen kalm:

— Heeft u last van deze man, Miss Haldrup? Zal ik u even helpen?

Maar Mike had zelf al in zijn schrik en woede, de greep van zijn grote, ruwe handen wat lossers gemaakt en het doodsbekke meisje had zich onmiddellijk bevrijd en snelde instinctmatig op Raffles toe, die haar echter onmiddellijk opzij duwde en zei:

— Pas op. Ik zal hem in de gaten moeten houden. Maak dat u weg komt, denk om de boete.

— Ik dank u, mijnheer, begon Mabel, maar haar stem verstikte in haar keel en zij vluchtte haastig weg, achter hem om, langs het gordijn en door de zo handig geopende deur.

Mike was bleek geworden.

— Waar bemoei jij je mee? vroeg hij toen langzaam.

— Heel eenvoudig, met de zaken van een onschuldig meisje, dat er zich niet zelf mee bemoeien kan, antwoordde Raffles rustig.

— Hoe ben je hier binnen gekomen?

— Door de deur?

— Zo, door de deur? Een deur die op slot was? begon Mike weer, nog altijd even langzaam, dat is heel vreemd. Dat geeft te denken.

— Denk er maar van wat je wilt, Mike Puddler. Het laat mij volkomen koud. Maar het is mij niet onverschillig, wat er met de kleine Haldrup gebeurt. Neem je dus in acht en drijf deze zaak niet te ver, of ik zou verplicht zijn je de klauwen af te snijden. Neen, houd je handen in je zak stil en probeer maar niet, je proppenschietter zo te draaien, dat je mij door je zak heen kunt neerschieten. Denk je soms met een zuigeling te doen te hebben? Haal je handen uit je zakken.

Met een gemene blik in zijn ogen, haalde Mike heel langzaam de linkerhand uit zijn zak. Raffles, die ongeveer een meter van hem afstand, hield hem scherp in het oog. Hij zag hoe de rechterhand nog steeds bezig was, een kleine browning zo te draaien, dat de monding van het wapen in de richting van zijn tegenstanders wees.

Toen haalde Raffles zijn schouders op en sloeg hem met een bliksemsnelle slag neer. En het was een slag die aankwam, want Mike sloeg als een gevelde eik tegen de vlakte en kwam toen in een hoek terecht, met een dichtgeslagen oog.

Lang voordat hij weer overeind kon krabbelen, was Raffles alweer naar het toneel op weg. Hij wenkte Mabel, nog voor hij op Brand toetrad en toen het meisje bedeesd naderbij kwam, zei hij zacht en vlug:

— Ontloop die man zoveel mogelijk, juffrouw Mabel. En als het even kan zeg dan dit voor u volkomen ongeschikte beroep vaarwel. Ik wil u graag daar-

bij helpen. Hier is mijn kaartje. U zult er mijn adres op vinden. Zie in mij een vriend, daar kunt u mij het best mee belonen. Heeft u ouders?

— Een moeder, mijnheer.

— Dan kom ik u zo snel mogelijk opzoeken.

Op dat ogenblik ratelde de bel en als een troep opgejaagde vogeltjes vlogen de meisjes naar het toneel.

Raffles keek ze even na, stapte op Brand toe en vroeg:

— En?

— Niets, antwoordde Brand mismoe-dig. Dave Carroll is rustig weer wegge-kulerd, net zoals hij gekomen is, na een beetje te hebben staan praten en lachen met Andy Howell.

— Nu, dan is die boef op het ogenblik buiten schot, zei Raffles schouderophalend. En dan zoekt Dave natuurlijk naar iemand anders.

— Dat is waarschijnlijk. En wat is jouw ervaring?

— O, ik heb die bruto moeten neerslaan. Hij heeft een erg harde kop, mijn knokkels doen er nog pijn van, antwoordde Raffles, waarna hij vertelde wat er gebeurd was.

— Heb je Howell soms kunnen volgen? vervolgde hij toen.

— Tot aan de zaalingang. Hij moet nu ergens in een van de loges zitten, dicht bij het toneel. Hij heeft drie vrouwen bij zich, waarvan er mij een onbekend is, maar de twee anderen ken ik maar al te goed.

— Mooi, dan hebben we wel een tien minuten vrij en zullen eens met de portier gaan praten, die, naar het schijnt, een goede vriend van Mabel Haldrup is.

De twee vrienden daalden een houten trap af en bereikten zo de brede deur, waarboven het woord Artiesteningang was geschilderd. Vlak bij de deur was de kleine, glazen loge van de oude Drexler. Hij stond op de drempel van de buitendeur zijn pijpje te roken.

In zijn loge lagen wel drie ruikers, met kaartjes erin en veelbetekenende doosjes. Op een rek stonden wel tien brieven. En in de verste hoek zaten, uiterst mistroostig, twee oude heertjes met opgetrokken knieën op twee rieten stoelen, als ruiende parkietjes op hun stokje.

Zij waren beiden in rok, beiden volkomen kaal en zij namen elkaar nu en dan wantrouwend op. Beiden hadden een grote ruiker op hun schoot.

— Is dat een varieténummer? vroeg Brand vol belangstelling aan de oude Drexler, met een blik op de zwijgende grijsaards.

— Neen, mijnheer, maar het zou er een kunnen zijn, antwoordde de portier grimmig. Zij zijn rijp voor een oude mannenhuis en zij lopen nog het jonge grut achterna. Als ik maar durfde, zou ik er een stok uitslaan.

Raffles had de oude man bij de arm genomen, liep een stukje met hem mee en begon:

— We weten dat u een van de beste vrienden bent van juffrouw Haldrup. Luister dan goed naar mij en laat ik je van tevoren zeggen, dat ik veel belang stel in dat jongemeisje, maar niet op de manier van die beide oude kereltjes daar in hun glazen kooitje.

En daarop begon Raffles op gedempte toon te spreken.

HOOFDSTUK III

IN DE VAL

De volgende dag had Raffles nodig om onderzoekingen te doen naar zekere personen en toen hij er aan dacht, de oude mevrouw Haldrup te gaan opzoeken, was het daarvoor veel te laat.

Niet zonder moeite had hij de woonplaats weten te ontdekken van Howell. Hij was pas drie dagen tevoren uit Chicago, waar hij waarschijnlijk lid was geweest van een bende, naar New York teruggekeerd en scheen nu een van de intiemsten te zijn van Puddler, de smokkelaarskoning.

Raffles had bij dat onderzoek ook gemerkt, dat de komst van Dave Carroll in het huis van Manasse toch niet zo onschuldig en onbetekenend was geweest, als Brand wel vermoed had, want hij zag de detective voor een ogenblik in een gewone taxi zitten, die een paar seconden stil stond tegenover het huis, waar Howell woonde, waarop het voertuig weer verder was gereden. Dave scheen dus ook een net te spannen om Howell.

Brand had intussen het huis van Pudd-

ler eens bestudeerd. Eigenlijk had hij er twee. Een in Jefferson Street, dezelfde straat, waarin de nachtclub van Manasse was gelegen, dat hij als een soort kantoor scheen te gebruiken en dan een prachtige villa in Brooklyn, aan Franklin Street. Het was een tamelijk groot, oud huis, bijna niet gemoderniseerd, maar met grote kamers. Daar scheen de heer Puddler van te houden. Het huis had een vrij grote voortuin en lag helemaal afzonderlijk. Om van zijn woonhuis naar zijn kantoor te komen, had Puddler aan een half uur genoeg.

De twee vrienden dineerden die avond in een klein, pas geopend restaurant, niet ver van Wallstreet. Daarna wandelden zij naar hun eenvoudige kamers op de derde verdieping van een niet te duur pension, dicht bij Central Park. Daar vonden zij Henderson, die al van de stand van zaken op de hoogte was.

Raffles sloot zich onmiddellijk op in zijn kamer en zette zich daar aan een

karweitje, waarvan alleen Brand op de hoogte was. Hij voltooide daar een paar kleine instrumenten, uiterst fijn en uit staal voor horlogeveren vervaardigd en werkte vervolgens aan een politiepenning, zo enorm goed nagemaakt, dat zelfs Dave Carroll, die er toch verstand van had, gezworen zou hebben, dat zij echt was.

Alles werd zorgvuldig opgeborgen en toen was het half twaalf. Op dat ogenblik ging met een schel geratel de telefoon. Met enige verbazing nam Raffles de hoorn van het toestel en luisterde. Brand zag zijn gezicht verbleken en zijn ogen een harde, dreigende uitdrukking krijgen. Hierbij hoorde hij hem zeggen:

— Ik dank je, Drexler, ik ga de zaak onmiddellijk onderzoeken.

Hij legde de hoorn neer en zei:

— Jongens, wij moeten onmiddellijk aan de slag. Mabel Haldrup is ontvoerd. Drexler zegt, dat er zowat tien minuten geleden een auto voor is komen rijden en dat Mabel er in stapte. Het was een gewone taxi. Zij had de wagen zelf van de standplaats laten halen.

— Maar om die tijd was de voorstelling toch nog niet afgelopen?

— Natuurlijk niet. Maar haar moeder was plotseling ziek geworden. Drexler had zelf de telefonische mededeling gekregen en die aan haar overgebracht. En Manasse gaf haar toestemming direct weg te gaan. Dat heeft Drexler juist wantrouwend gemaakt, want Manasse is niet zo. Die zou zijn meisjes laten optreden, al werd op diezelfde dag hun vader begraven. De oude man ging combineren en vijf minuten later zat hij zo in angst, dat hij mij belde. Dat was trouwens de afspraak, die ik gisteren met hem gemaakt had. Ben je klaar? Op weg dan en de hemel geve, dat wij niet te laat komen.

Onder het praten hadden zij zich al aangekleed en nu renden de drie mannen de trap af.

In een naburige garage, die dag en nacht geopend was, stond hun auto. Zij sprongen er in en Henderson ging achter het stuur zitten.

De auto raasde met een vaart van tachtig mijl langs Kent Road en een kwartier later reeds waren zij bij het begin van de Franklin Street. Op de hoek van Banker Street liet Raffles Henderson stoppen.

— Wij moeten zien, dat wij ongemerkt binnenkomen, zei Raffles. Wij moeten proberen hem te overvallen. James, jij wacht op deze plek met de wagen. Je kunt van hieruit het huis duidelijk zien. Maar wacht eens, je zoudt hier onmogelijk een sein kunnen horen. Rij dus nog wat dichterbij. Zo is het goed. Je ziet, dat de achterkant van het huis volkomen donker is, Charles. Daar zullen wij het moeten proberen.

De auto stond op een donkere plek, vlakbij het trottoir en in een straat, zo stil, dat men er altijd mocht parkeren.

Raffles en Brand hoefden die straat maar over te steken om de voet te bereiken van een ongeveer twee meter hoge muur, bijna zes meter lang, die waarschijnlijk een soort van binnenplaats tussen twee huizen afsloot van de straat.

In het huis aan de overkant waren de lichten aan, maar Raffles wilde het er toch maar op wagen. Er liepen echter wat mensen door de Franklin Street en zodoende werd de onderneming enigszins gestoord. Toen kreeg Raffles een goed idee. Hij liep weer naar de auto en sprak even met Henderson.

Het trottoir langs de muur was vrij breed en wat verder, ongeveer zeventig of tachtig meter, bevonden zich de bre-

de deuren van een grote garage. Daar stonden ook twee of drie auto's op het brede trottoir klaar om binnen te rijden. Het zou dus niet opvallen, als een wagen hier over een stukje trottoir reed. En daarop bouwde Raffles zijn plan.

De auto reed een iets terug, nadat de twee mannen er weer waren ingestapt. Toen kwam zij weer aanrijden en beschreef een kleine bocht op het trottoir. Daarbij moest zij natuurlijk vlak langs de muur rijden.

En van dat ogenblik maakten Raffles en Brand gebruik, terwijl de wagen geheel langzaam reed, op de rand van het geopende portierraam te gaan staan, vanwaar zij heel gemakkelijk en ongezien razendsnel over de rand van de muur konden wippen.

Het was hier niet helemaal donker, want een flauw schijnsel uit het huis aan de overkant belichtte de binnenplaats en geheel stil was het ook niet, want men hoorde verweg de vage geruchten van de wereldstad.

Na enige minuten te hebben gewacht, slopen zij uiterst voorzichtig naar het huis, waar Mike Puddler woonde. Het had maar twee verdiepingen, in tegenstelling met het tegenoverliggende huis, dat er door de binnenplaats van gescheiden was en dat zeven verdiepingen telde.

Het huis was oud, maar zeker niet bouwvallig en werd uitstekend onderhouden.

De scherpe blik van Raffles ontdekte in een hoek van de binnenplaats een gebouwtje, naar alle waarschijnlijkheid een garage, die met haar beide grote deuren uitkwam op een zijstraat, terwijl een tweede veel kleinere deur de chauffeur gelegenheid moest geven het huis binnen te gaan, zonder er eerst helemaal omheen te moeten lopen.

De garage had een plat dak, dat ongeveer even hoog lag als de kozijnen van de ramen op de eerste verdieping.

Raffles had de situatie in een ogenblik opgenomen en zei nu fluisterend:

— Het lijkt mij, dat wij van de garage af het gemakkelijkst binnen zullen kunnen springen.

— Maar het huisje staat wel twee meter van de achtergevel af.

— Wij kunnen een ladder gebruiken. Ik zie er daar een staan, vermoedelijk van de bureu. Hij kan ons ook goede diensten bewijzen om op het dak van de garage te komen.

Zonder iets te zeggen, liep Brand naar de ladder en plaatste ze zonder enig gerucht te maken tegen de dakrand van het gebouwtje.

De twee mannen klauterden vlug naar boven. Raffles trok de ladder op en legde ze nu, dat het ene einde op het dak, het andere op een vensterkozijn, ongeveer een halve meter hoger, kwam te liggen.

— Zet je voet op de onderste sport, beval Raffles zacht. Het raam heeft geen luik. Het zal niet lang weerstand bieden. Pas op, daar ga ik.

Met de vlugheid van een kat schoof Raffles zich vooruit over de ladder, die door Brand werd vastgehouden en geen halve minuut later merkte Brand aan een nauwelijks hoorbaar geluid, dat Raffles er al in was geslaagd het raam te openen.

Hij zag hoe de zwarte gedaante in de regenmantel over de vensterbank verdween en toen een wenkende hand. Hij begaf zich nu zelf op weg en was een ogenblik later bij Raffles.

Het was zo donker in het vertrek, waarin zij waren binnen gedrongen, dat zij geen hand voor ogen konden zien.

Het eerste werk van Raffles was dan

ook, het zware gordijn te sluiten en daarna zijn zaklantaarn aan te knippen.

Zij bevonden zich in een tamelijk groot vertrek zonder bepaald karakter. De meubelen waren kostbaar en er stonden wel zes tafeltjes met stoelen er omheen, waarschijnlijk was het dus een kamer waar gespeeld werd door de vrienden van Mike.

In gebogen houding stonden de twee mannen een ogenblik gespannen te luisteren, maar zij hoorden niets. Een onbehaaglijk gevoel maakte zich van Brand meester. Die stilte joeg hem vrees aan.

Het was niet natuurlijk. Hij had verwacht rumoer te horen, gelach, of misschien ook wel het jammeren van de kleine Mabel. Die stilte was onverklaarbaar. Of waren de muren en de deuren in dit huis zo dik, dat geen enkele klank er doorheen kon dringen?

Hij keek naar de gedaante van Raffles, toen die de lichtbundel van de zaklantaarn zoekend liet ronddwalen.

Een paar malen zag Brand de harde flikkering van zijn staalgrijze ogen. De dunne lippen waren oopen geknepen. Het gezicht stond strak als een masker.

Toen sloop hij over het dikke kleed naar een van de twee deuren, die het vertrek telde, en luisterde daar in gebukte houding.

Hij stak zijn hand uit naar de kruk en toen vloog plotseling de deur open.

Het vertrek baadde almeteen in licht en in de brede gang stonden zeker wel zes of acht deftig geklede heren, allen

met de browning in de vuist.

Drie van hun wierpen zich onmiddellijk op Raffles, die niet de tijd had gehad zich tegen deze onverhoedse aanval te verdedigen en daarin bovendien gehinderd werd door zijn lange regenmantel.

Brand wilde te hulp snellen, maar Raffles schreeuwde:

— Weg jij, Charles. Haal de politie. Ik ben er bij.

Een bevel van Raffles had Brand nog nooit in de wind geslagen. Hij begreep ook, dat zij beiden absoluut verloren zouden zijn, tenzij hij onmiddellijk hulp ging halen. Voor cocaïnesmokkelaars van de soort van Mike was het leven van anderen heel weinig waard.

Daar hij vlak bij het raam was blijven staan, had hij maar een fractie van een seconde nodig om weer naar buiten te komen. Hij nam een geweldige sprong, die hem op het dak van de garage bracht, terwijl de schoten achter hem knalden. Hij liet zich op de grond zakken en rende naar de muur.

Onder normale omstandigheden had hij het zeker nooit kunnen doen, maar de angst voor het leven van Raffles gaf hem vleugels, en hij sprong als een kat tegen de muur op, wist de rand te grijpen en werkte zich naar boven. Een laatste kogel werd hem nagezonden, die fluitend langs zijn oor ging en toen stond hij veilig aan de andere kant bij de geschrokken Henderson.

HOOFDSTUK IV

HET SMOKKELAARSHOL

Na de waarschuwende kreet naar Brand, verroerde Raffles zich niet meer en wachtte kalm. Hij zei alleen maar:

— Mijnheren, een vriendelijk verzoek matigt uw ijver. U ziet wel, dat ik mij niet verzet en ik draag een dure, splinternieuwe regenjas.

Een man, die hij onmiddellijk herkende als Mike Puddler in hoogsteigen persoon, kwam vlak voor hem staan, met de rode knuisten in de heupen gesteund. Er lag een valse uitdrukking in de ogen van de kerel, toen hij langzaam begon:

— Zo, kijk eens aan. Deze heer komt mij niet onbekend voor. Ik geloof dat wij elkaar al eens vroeger hebben gezien. Ik ben de heer des huizes, mijn waarde. Is het onbescheiden als ik vraag, hoe u hier binnengekomen bent en waarom?

— Dat is dunkt mij nogal duidelijk, antwoordde Raffles schouderophalend. Wat het eerste betreft, zal een blik op het venster u veel verklaren. En wat het tweede aangaat, weet u dat evengoed als ik. Wij kwamen de kleine Mabel

Haldrup halen. We weten dat ze hier is.

Mike zei langzaam:

— Je vergist je, vriend. Die jonge dame is niet hier. Laten wij over iets anders spreken. Je geeft zeker wel toe, dat ik het volste recht zou hebben gehad, je als een gemene inbreker overhoop te schieten?

— Ik zal wel moeten, antwoordde Raffles lakoniek. Geloof jij, Mike, dat je ons zou hebben toegelaten, als ik had aangebeld?

— Dat is niet waarschijnlijk, antwoordde de smokkelaarskoning koeltjes. Je behoort niet tot mijn vriendenkring. Ik geloof ook niet dat ik je daarin zou toelaten. Het is vreemd, dat ik zo stellig de indruk krijg, je al eens eerder gezien te hebben.

— Zeker, in het teater van onze wederzijdse vriend Manasse.

— Neen, daarvoor. Vroeger.

Mike had langzaam gesproken en keek Raffles onophoudelijk aan, als iemand die zijn uiterste best doet, zich iets te

herinneren.

De anderen schenen ongeduldig te worden en een van hun vroeg:

— Wat moeten we met hem doen, Mike? Het water in of inviteer je hem op ons souper?

— Welj we zouden die twee dingen misschien kunnen combineren, antwoordde Mike met een wreed lachje.

Plotseling wendde hij zich weer tot Raffles en vroeg dreigend en kortaf met zijn gezicht vlak bij de gevangene:

— Wie ben je? Politie? Ben je een nieuwe? Waar steek je je neus in? Weet je waar je hier bent en dat ik een vrijbrief heb?

Raffles kende maar al te goed de betekenis van dat woord. Mike genoot de hoge bescherming van een of andere inspecteur van politie, die hem de hand boven het hoofd hield.

Dave was een van de weinige, die zich nooit aan het verbod had gestoord, het mijnheer Puddler niet lastig te maken, die volkomen onschuldig en een zeer fatsoenlijk man was, zoals de inspecteur verzekerde. Maar Dave zou nooit iets bereiken, tenzij hij met deugdelijke bewijzen kwam.

Een vrijbrief was een machtig wapen in de hand van een schatrijke smokkelaar.

En de onbeschaamdheid, waarmee deze kerel daarop pochte, was wel een bewijs, wat voor toestanden er heersten in de grote steden van Amerika.

— Ik ben niet van de politie, antwoordde Raffles langzaam. Ik had alleen maar gehoord, dat je een onschuldig meisje tegen haar zin hebt ontvoerd of onder een vals voorwendsel hier hebt gebracht, ik ben haar vriend en ik kwam hier om haar te redden.

Een van de mannen, die Raffles zo slim hadden overvallen, was eens naar

het raam gedrenteld, had het venster aandachtig bekeken, kwam nu terug en zei droogjes:

— Beroepswerk, Mike. Zo mooi heb ik nog nooit een raam zien openmaken. En je weet dat ik er verstand van heb.

De ogen van Mike gingen wijd open en Raffles zag hem denken.

— Zo, zo, vakmensen. Maar voor de duivel, als dat zo is en die tronie die ik meer gezien heb...

Eensklaps kwamen zijn witte tanden te voorschijn tussen de dikke lippen, hij siste iets dat niet te verstaan was, dacht een ogenblikje na en zei toen schijnbaar vrolijk, maar met een valse klank in zijn stem:

— Nu, wie je ook bent, je blijft voorlopig mijn gast. Jongens, doorzoekt hem en laat vooral niets in zijn zakken zitten, voor ik het gezien heb. Daar begin ik met mijn opsomming. Een browning van klein kaliber. Nu, wie draagt geen wapen in New York? Een zilveren etui met sigaretten. Een sigarettenaanstecker. Een fijn zakdoekje, dat alles heeft niets te betekenen. Maar hier, een bosje gewone sleutels en dan een bosje sleutels, die allesbehalve gewoon zijn. Loense kienen en van het fijnste soort. Jim, daar zal je hart wel bij open gaan, oude schelm. Heb jij ooit een Fransman zo fijn bewerkt gezien? En deze lopertjes?... Man, het is horlogemakerswerk.

De man, die naar het venster was gegaan en die zoëven was aangesproken, had de fijne instrumenten tussen zijn grove vingers genomen, bekeek ze met het oog van de kenner en zei toen grijnslachend:

— Bliksems, jij kent het. Goudsmidswerk. Mike, ik lach me dood, als ik er aan denk, dat mijn collega bij jou iets op de kop kwam tikken. Ik kan niet

kwaad op hem zijn. Onmogelijk. Met de beste wil niet. Makker, geef me de vijf.

— Jij praat te veel, Jim, zei Mike, grimmig. Houd nu je snater maar.

Alle zakken van Raffles waren nu leeggehaald... Mike zei nu:

— Je bent voor vannacht mijn gast, mijnheer... dinges. Je naam wil je niet noemen?

— Noem mij Brown, zei Raffles op zijn beminnelijkste toon.

— Prachtig, voorlopig dan maar Brown, zei Mike met goed gespeelde jovialiteit, maar met een dreigend, somber licht in zijn donkere ogen. Je blijft dus mijn gast.

— Dat is te zeggen, tot de politie is gekomen.

Mike keek Raffles met een spottende blik aan en zei toen lachend:

— Je maakt gekheid. Veronderstel, dat je vriend een paar agenten hier kan brengen. Wat verwacht je dan van hen?

— O, misschien zullen ze me arresteren, maar ze zullen ook het meisje bevrijden.

— Maar dan zouden ze haar moeten vinden, zei Mike, nog steeds lachend. En ze zullen haar niet vinden.

De twee mannen keken elkaar een ogenblik zwijgend aan, Raffles met diepe verachting in zijn blik, bleek en hooghartig, Mike met valse spot en wraakzucht.

Na een ogenblik zei de laatste:

— Sluit hem voorlopig maar op, jongens, je weet wel waar. En stevig hoor. Ik pijnig nog steeds mijn hersens af, als ik gevonden heb wat ik zoek, dan mag deze mijnheer zijn testament wel gaan maken, want dan geef ik geen cent meer voor zijn leven. De mooie, glinsterende instrumentjes hebben mij al een aardig eindje op weg gebracht. De meester zal

er van opkijken. Hij zal in zijn handen wrijven, als ik zeker weet wat ik nu nog maar vermoed. Vooruit, weg met hem.

Raffles werd door zes handen vastgepakt en de kamer uitgeduwd. Snel liep men door een vrij lange gang en dwong hem een trap af te gaan, nogmaals een gang te volgen, en een tweede trap af te lopen, nadat een zware deur geopend was.

Raffles begreep dat zij nu onder de grond moesten zijn. Men liep door een smalle, gepleisterde gang, bij geen ander licht dan dat van twee zaklantaarns en hij telde wel zestig treden, voor het troepje tenslotte stilstond naast een ijzeren deur, die Mike zelf met behulp van een zware sleutel opende. Raffles zag dat de deur twee zware grendels had en veel leek op de deur van een gewone cel.

Hij werd een tamelijk ruim keldervertrek binnen geduwd, waarin absolute duisternis heerste en waar het muf rook naar grondwater en aarde.

Mike had een lantaarn gepakt, richtte de lichtbundel op het gezicht van Raffles en zei met nadruk:

— De politie komt hier nooit, amice Brown. Zij komt niet verder dan ik zelf toesta. Wij gaan nu aan ons souper, maar ik beloof je dat ik helder genoeg zal blijven om over jouw zaak na te denken. En van de uitslag zal het afhangen, of je hier nog eens uitkomt.

De deur viel met een dreunende slag in het slot en Raffles hoorde er de twee zware grendels voorschuiven. Het werd stil.

Nee, toch niet helemaal. Toen Raffles onbeweeglijk stond te luisteren, hoorde hij twee geluiden, die duidelijk van elkaar te onderscheiden waren.

Het eerste was een zeer zacht gerit-

sel, alsof de wind door een hoop dorre bladeren speelde. Raffles wist, dat het ratten waren. Het geluid was een een-tonig, dof gemurmel, dat hij eerst niet kon verklaren, totdat het plotseling tot hem doordrong, dat het van onder zijn voeten kwam.

En toen begreep hij het ook onmiddellijk. Het was het murmelen van water. De kelder was zeker boven een zijtak van East River gebouwd, wie weet een buiten gebruik gesteld riool.

Hij stampte op de houten vloer. De muren waren van steen en met beton bepleisterd. Niet het minste licht drong in de vreselijke duisternis door. Een venster was er dus blijkbaar niet.

Raffles begon tastend naar de deur te zoeken. Zijn vingers gleden over het gladde, harde metaal. De deur bleek zo goed passend in de posten te sluiten, dat hij zelfs zijn nagel niet tussen de retsen kon steken. Hij begon van de deur af in het rond te lopen en toen hij ze opnieuw bereikte, had hij niet meer dan tweeëntwintig schreden gedaan.

Toen hij weer bij de deur was, zocht hij met een hand steun bij de muur en deed met de andere een van zijn schoenen uit. Hij trok voorzichtig aan de hak en haalde uit de vrij komende holte een kleine doos lucifers, een kaarsje en nog een paar andere kleine voorwerpen, zorgvuldig in vloeipapier gewikkeld.

Hij begon de kaars aan te steken en die met wat was in het midden van de vloer neer te zetten. Toen nam hij zijn omgeving eens goed op. De kelder was inderdaad niet groter dan hij had vermoed, maar zeer zeker zes meter hoog. Het was een soort koker.

Hij bekeek aandachtig de vloer en bij een van de zijmuren stond hij plotseling stil. De houten vloer sloot hier niet volkomen bij de zijmuur aan, maar ver-

toonde een kier van een paar centimeter. Daar was het zachte gemurmel van het water het beste te horen.

Raffles raapte een stukje kalk op, dat van de muur was gevallen en liet het door de reet vallen. Het duurde twee tellen, voor hij een zwak plofje in het water hoorde.

Raffles bleef nog een ogenblik in dezelfde houding staan en haastte zich toen naar de deur.

Hij had de fijne instrumentjes uit de hak van zijn schoen in zijn hand, maar hij zag wel, dat het praktisch onmogelijk zou zijn, die zware deur te openen met die fijne dingen.

Het slot was aan de kant van de cel afgesloten met een stalen plaat en hij had alleen al een half uur nodig om de schroeven uit die plaat los te krijgen, zodat hij bij het slot kon komen.

Maar bij zijn eerste poging om dit te forceren zag hij wel, dat hij voor een onuitvoerbare taak stond, het was een hypermodern slot, waarop de instrumentjes, die hij in zijn zak had kunnen verbergen, geen enkele uitwerking zouden hebben. Toch bleef hij doorwoeten, tot een van de kleine instrumenten in het slot afbrak.

Hij nam een ander en ging door wetende, dat zij hem niet konden helpen.

Plotseling, juist toen hij hoopte, dat het slot zou bezwijken en hij dus alleen de grendels behoefde door te zagen, werd het donker om hem heen, het dunne waskaarsje was opgebrand.

Langzaam trok Raffles het instrument terug, deed het op de tast in de holle hak, trok zijn schoen weer aan, en wachtte rustig met het fatalisme van een oosterling.

Hij stond stil voor de deur, toen hij plotseling een lichte schok voelde bij zijn voeten, die heel kort duurde. Het

was dezelfde gewaarwording, die men krijgt bij het plotselinge optrekken van een tram.

Tegelijkertijd hoorde Raffles een zwak knarsend geluid en gonzend alsof er een motor liep. Hij aarzelde geen ogenblik en kroop naar de rand van de vloer. Zijn hand tastte naar de smalle reet, die breder geworden was en nog voortdurend breder werd. Het ging heel langzaam. Er waren zeker wel tien minuten verlopen toen de vloer pas een handbreedte verschoven was.

Raffles zocht naar zijn lucifers, stak er een aan en belichtte de stenen koker beneden.

De wanden waren volkomen glad en ver beneden zag hij de duistere spiegeling van het zwarte, zacht murmelende water.

Hij was een geoefende zwemmer, maar begreep wel, dat daar beneden geen ontkomen mogelijk zou zijn. Mike zou er wel voor gezorgd hebben, dat de koker geen uitgang had.

De lucifer doofde uit en de duisternis leek nog zwarter. Raffles begreep, dat hij verloren was, wanneer er geen wonder gebeurde.

Hij zou daar beneden een uur, misschien twee uren kunnen rondzwemmen, maar daarna zou hij door de benauwde lucht zeker verstikken.

Nadat er vijf minuten verstreken waren, kreeg Raffles de indruk, dat de vloer sneller verschoof dan in het begin. Hij stak nog een lucifer aan. Inderdaad, de afstand tussen het einde van de vloer en de zijmuur bedroeg nu bijna zeven decimeter. Over een kwartier, misschien nog eerder, zou de laatste vloerplank onder Raffles worden weggetrokken en

zou hij onherroepelijk in de diepte storten.

Raffles maakte zich al klaar om naar omlaag te springen, toen plotseling een ander geluid zijn aandacht trok.

Het kwam van de zijde van de deur. Hij luisterde scherp. De grendels werden terug geschoven, blijkbaar door een ongeoefende hand. Hij stak zijn op een na laatste lucifer aan en zag dat het einde van de vloer de deur nu bereikt had. Als die onbekende aan de andere kant niet voortmaakte, zou de hulp te laat komen.

Raffles liet de lucifer zo lang mogelijk branden. Toen hij uitging, was de vloer alweer enige centimeters verschoven.

Op dat ogenblik draaide er een sleutel in het slot en werd het weer doodstil, op het gonzen van de motor na. Raffles dacht al dat alles verloren was, toen de sleutel opnieuw knarste en de deur langzaam openging. Raffles hoorde in de duisternis een vrouw van inspanning kreunen.

Nog een paar tellen en het zou te laat zijn geweest. Raffles moest nu zelfs al een geweldige sprong nemen, om de stalen drempel te kunnen bereiken.

Hij streek zijn laatste lucifer aan. Het vlammetje verlichtte het doodsbleke, vertrokken gelaat van Ina Fetch, de grote, rosblonde vrouw.

— Haast u, zei zij zachtjes hijgend van de inspanning. Ik was bang, dat ik de sleutel nooit zou kunnen omdraaien. Haast u. Zij is hier. Neem deze browning. Ik ben te zwak om mij zelf te kunnen wreken.

Raffles voelde dat er een browning in zijn hand werd geduwd.

HOOFDSTUK V

POLITIE EN SMOKKELAARS

Ina greep Raffles bij een arm om hem de weg te wijzen, maar hij maakte zich zacht los en zei:

— Het is heel vriendelijk van u, maar het is niet nodig. Ik kan goed in deze halve duisternis zien. Waar is het meisje?

— In een kamer op de eerste verdieping.

— Waarom heeft u mij eigenlijk eerst bevrijd en haar niet eenvoudig laten ontsnappen, als dat tenminste uw bedoeling was?

— Dat wilde ik doen, maar ik kon het niet. Hij heeft haar gebonden, omdat zij schreeuwde en worstelde en de deur is zo gesloten, dat ik haar onmogelijk open kon krijgen.

— Waarom dacht u dat ik het wel zou kunnen?

— Boven zijn zij erachter gekomen, dat u niemand anders kunt zijn dan... John Raffles.

— Ah, zit het zo? zei Raffles met een zacht lachje. Vandaar dus die plotselin-

ge verdwijning van de vloer onder mijn voeten. Het zou slecht met mij afgelopen zijn, als u niet gekomen was.

— U zou onherroepelijk verdronken zijn.

— Toch niet zo snel, want ik kan zwemmen.

— Dat zou u niet geholpen hebben. Daarom moeten wij voortmaken. Over een kwartier sluiten zij de toevoer van het water af en laten de koker leeglopen. En dan zou u toch verloren zijn, want zij zouden u van bovenaf neerschieten.

— Het een en al is al even erg als het ander. Nog een ogenblikje. Heeft u een hekel aan dat meisje?

— Dat had ik. En niet zo'n klein beetje ook. Maar nu zie ik, dat zij zich als een wanhopige verdedigt en nu haat ik alleen hem nog maar.

— U weet natuurlijk dat hij smokkelt?

— Wie weet dat niet in New York? Hij heeft een derde van de politieagen-

ten van de wijk op zijn hand. Het is een gladder. Maar wie hij dan ook mag zijn, ik houd van hem. Dat begrijpt u waarschijnlijk toch niet.

— Misschien wel, zei Raffles zacht. Hoe dan ook, door uw gevoel heeft u een goede daad verricht, die u misschien ernstig in gevaar kan brengen. Hij zal niet mak zijn, mijn vriend Mike Puddler, als hij er achter komt, dat u de deur voor mij hebt geopend.

— Waarschijnlijk zou hij mij doden. Maar wat komt het er nog op aan? Ik heb voor hem afgedaan en hij geeft alleen nog maar om dat blonde, onbeduidende schepseltje, dat liever zou sterven, dan hem toestaan, haar met een vinger aan te raken. En dat na alles wat ik voor hem opgeofferd heb. U zult mij niet willen geloven, misschien spottend lachen, als ik u zeg, dat ik nog geen half jaar geleden een fatsoenlijk meisje was, de dochter van een braaf man, die al zijn hoop op mij had gesteld. Ik ben van huis weggelopen, ik heb die schurk gevolgd en hij heeft me toen aan het toneel geplaatst.

Zij waren onder het spreken snel doorgelopen, maar stonden nu weer een ogenblik stil.

— Hoe komt u eigenlijk hier? Heeft hij u ook uitgenodigd? vroeg Raffles.

— Natuurlijk niet. Ik ben binnen gekomen met de sleutel, die hij mij zelf gegeven had. Hij had hem nog niet teruggevraagd, maar ik voelde, dat hij het ieder ogenblik doen kon.

— Hij weet dus nog niet, dat u hier bent?

— Dat wel. Zijn butler heeft me binnen zien komen en is hem dadelijk gaan waarschuwen. Hij was woedend en schreeuwde mij toe te verdwijnen. Toen ben ik op de gang blijven luisteren, trillend van woede en ik heb ge-

hoord dat zij over u spraken. En ik hoorde ook over haar spreken. Toen ben ik gaan zoeken, wat niet lang duurde. Ik ken die kamer. Reeds eerder heeft hij er meisjes opgesloten gehouden, de schurk.

— Met hoeveel zijn zij nu?

— Hij heeft acht gasten. Er zijn ook nog vrouwen gekomen. Het zal wel weer een fijn nachtje worden. O, als ik alles geweten had.

Zij waren opnieuw doorgelopen en klommen nu haastig dezelfde trap op, die Raffles af was gekomen, toen men hem naar zijn kelderverblijf bracht.

Toen zij boven waren, zei Raffles zacht:

— Zodra u mij de deur gewezen hebt, moet u weggaan. Ik wil niet, dat u terwille van vreemden in gevaar komt.

— Bent u echt Raffles?

— Inderdaad.

— Dan hadden zij dus gelijk. Maar ik ga niet weg, voor ik zeker weet dat Mabel het huis verlaten heeft. Als u eens wist, hoe ik mij voel. Hoor maar eens hoe zij te keer gaan, fluisterde zij, vol afschuw. Het is alsof zij een overwinning vieren. Gisteren heeft hij weer een prachtige slag geslagen, voor tienduizend dollars gesmokkeld. Het zou mij niet verwonderen, als straks de politie haar deel komt opeisen.

— Gebeuren zulke dingen werkelijk? vroeg Raffles.

— Het blijkt wel, dat u onze politie niet kent, antwoordde de vrouw schouderophalend.

Er werd nu verder geen woord meer gewisseld, totdat zij het portaal van de eerste verdieping bereikt hadden.

Hier luisterde Ina opnieuw, met datzelfde bleke, strakke masker, waarin de ogen van wraakzucht gloeiden en toen pakte zij Raffles bij de hand en

liep met hem snel door de brede gang en nog een dwarsgang tot voor de deur, die er heel stevig en zwaar uitzag.

Raffles pakte de knop en merkte, dat de deur inderdaad gesloten was. Er zat geen sleutel in het slot.

— Waar kijkt dit vertrek op uit, vroeg hij zacht, de handen in de zak stekend en tastend naar het enige lopertje dat hij over had en ging direkt aan de slag met heel wat meer succes dan zoëven. Het was maar een houten deur, met een heel gewoon slot en binnen vijf minuten had het fijne instrumentje zijn taak verricht en kon Raffles de deur openen. Het was stikdonker binnen. Hij draalde dadelijk de schakelaar van het licht om en zag op de sofa Mabel Haldrup liggen, met een doek voor de mond en stevig aan handen en voeten gebonden.

Zij keek eerst dodelijk verschrikt op, maar haar gezicht kreeg onmiddellijk een andere uitdrukking, toen Raffles op haar toestapte en de doek van haar mond losknoopte.

Zij slaakte een zucht maar Raffles waarschuwde:

— Stil. Geef geen enkel geluid, want dat zou ons duur komen te staan.

Hij bukte zich en begon snel de dikke touwen los te knopen.

Terwijl hij daarmee bezig was, klonk plotseling de geschrokken stem van Ina, die fluisterde:

— Het is te laat. Daar komt hij aan.

— Door de gang? vroeg Raffles.

— Ja en die loopt aan een kant dood. Daar kunt u niet weg.

— Speel uw rol dan goed. Houd u volkomen kalm. Ik sluit de deur weer. Laat de rest maar aan mij over.

Raffles liet de schoot weer in het slot springen, na de deur te hebben gesloten.

Hij wendde zich tot het doodsbekke

meisje, legde de vinger op zijn lippen en knoopte snel het touw verder los. Hij wreef de gezwollen polsen en enkels wat en vroeg, met de mond bij haar oor:

— Geloof u, dat u kunt lopen? Zijt gij sterk genoeg nog?

Mabel kwam wankelend overeind en deed een paar stappen.

Raffles knikte goedkeurend en liep naar het raam, om het luik te onderzoeken. Het was van ijzer, maar hij had het in een ogenblik open.

Op dat ogenblik klonken er stemmen in de gang. Binnen konden zij duidelijk horen hoe Mike bars aan zijn gewezen minnares vroeg:

— Ben jij nog hier? Wat voer jij hier eigenlijk uit? Pas op, Ina, want ik versta geen grapjes.

— Mike, voor de laatste maal, wil je mijn vriend weer zijn?

— Loop naar de hel, schreeuwde Mike ruw. Ik heb je net weggejaagd. Was ik niet duidelijk genoeg? Dan zal ik nog wat duidelijker zijn, ik heb schoon genoeg van je en ik verzoek je mijn huis te verlaten. En vlug wat.

De vrouw slaakte een kreet, die Mabel door het hart sneed. Zij voelde de vertrapte fierheid, woede, liefde en haat in die kreet. Het geluid van een zeer korte worsteling klonk, gevolgd door een val en toen de stem van Mike, die gromde:

— Blijf daar maar liggen, slet. Ik zal je leren, je met mijn zaken te bemoeien.

Raffles was bij de deur gaan staan, wenkte het meisje, dat zij weer op de sofa moest gaan liggen en de doek over haar mond moest leggen.

Hij zelf was zo gaan staan, dat de deur hem, zolang zij geopend bleef, zou verbergen. Toen knipte hij het licht uit. Op hetzelfde ogenblik werd er een

sleutel in het slot gestoken aan de buitenkant, de deur ging open, een hand kwam te voorschijn en het licht ging aan. Het volgende ogenblik zat die hand als in een ijzeren schroef en Mike Puddler voelde zich onweerstaanbaar de kamer binnen trekken, met de onaangename druk van een revolverloop in zijn maagstreek.

Met zijn voet duwde Raffles de deur achter hem dicht en zei toen spottend:

— Welkom, mijnheer Puddler. Ja, zoals u ziet, zijn de rollen in zekere zin omgekeerd. Ik raad u aan geen verdachte beweging te maken. Handen omhoog. Ga met je gezicht tegen die muur staan. Mooi zo. Nu neem ik je revolver af en je sleutelbos en die portefuille staat mij ook wel aan, want zij vertoont een zekere corpulentie, die veel belovend is. Miss Mabel wees zo goed en geef mij dat touw eens aan, hetzelfde, waarmee hij u gebonden heeft. Prachtig. Kunt u omgaan met een wapen?

Neem dan deze browning en houd hem in bedwang. En wees vooral niet bang om te schieten, bij de minste verdachte beweging, want u zoudt niets anders dan een gevaarlijke schurk doden.

De hand van Mabel beefde, toen zij de browning van Raffles overnam, maar ze hield het wapen toch op Mike gericht en Raffles maakte aanstalten, de kerel met het dikke touw te binden, toen plotseling de verbindingsdeur openvloog en twee agenten het vertrek binnen traden met de revolver in de vuist, die de situatie plotseling weer volkomen deden veranderen.

Het arme meisje gaf een kreet van schrik, toen een van vreugde en riep toen uit:

— Jullie komen juist op tijd, mannen.

— Dat geloof ik ook, Miss, zei de voorste agent droogjes. Mijnheer Raffles, steek je handen maar omhoog en denk erom dat je erbij bent, als je ook maar een vin verroert.

HOOFDSTUK VI

DE MEDEPLICHTIGEN

Raffles had zich langzaam omgedraaid en keek de twee politiemannen, die daar op zo'n ongelegen ogenblik waren binnen getreden, om de beurt aan.

Toen keek hij even om naar Mike, op wiens gelaat een vreemde glimlach verschenen was.

Mabel had onwillekeurig een stap naar de deur gedaan, maar Mike was schijnbaar onopzettelijk in de weg gaan staan.

— Laat mij eruit, riep het meisje bevend. Waarom houdt u mij hier? Agenten, helpt mij toch. Die man wil mij tegen mijn zin hier houden.

De voorste agent zei:

— Neem mij niet kwalijk, juffrouw, maar dat is een heel zware beschuldiging, die wij maar niet zo kunnen aannemen.

— Eet is de volle waarheid, agent,

zei Raffles rustig.

— Jouw getuigenis heeft geen enkele waarde, Raffles, snauwde de agent. En houd je handen omhoog, of zo waar ik van de politie ben, ik schiet je overhoop.

— Nu, dat is wel een wonderlijke opvatting van je plicht, vriend.

— Die jonge dame is de gast van mijnheer Puddler. Volgens mij moet hij daar zelf in beslissen. In ieder geval heb jij er niets mee te maken. Geef je toe, dat je Raffles bent?

— Als ik je daar een bijzonder groot genoegen mee doe? Ik heb er niets tegen om het te bekennen, wanneer jullie onmiddellijk deze jonge dame laten gaan.

Het bleef heel even stil in het vertrek en toen zei Mike heel bedaard:

— Deze jonge dame kan gaan, agenten. Ik denk er niet aan, haar tegen haar zin hier te houden. Ik zal haar zelf naar de voordeur brengen.

— Dat is een goede oplossing, zei de agent weer. Zo zijn alle partijen zeker wel tevreden gesteld. Het is een grap geweest.

— Een grap, begon Raffles verontwaardigd.

— Houd jij je bek, beval de agent ruw. Wij hebben jouw mooie praatjes niet nodig. Wat dacht u, mijnheer Puddler, zullen wij hem meenemen naar het bureau?

— Ja, dat lijkt mij de beste oplossing. Maar hij mag natuurlijk geen beweging maken, geen enkele, geen schijn van een beweging, of jullie revolvers gaan af. Hij is een gevaarlijke inbreker. Begrepen?

— Volkomen, mijnheer Puddler.

Puddler gooide de gangdeur wijd open en zei op hoffelijke toon tegen het bevende meisje:

— U bent vrij, Miss Mabel. Laat mij u zelf naar de deur brengen en een taxi voorroepen.

Mike wisselde nog een snelle blik met de agent, die het woord had gevoerd en volgde toen, de deur sluitend.

Raffles bleef alleen met de twee agenten. De eerste man zei, nog altijd met zijn revolver op de borst van Raffles gericht:

— Draai je nu maar om en ga rustig de deur uit. Je handen boven je hoofd houden. Dan zullen we wel eens uitmaken, of je werkelijk Raffles bent. Ik voor mij geloof er geen sikkepit van.

— Ik ben Raffles, zei de grote avonturier, terwijl hij de man recht in de

kleine, grijsgroene ogen keek. Ik verzeker je, dat ik Raffles ben. En ik herinner je eraan, dat er door de Londense politie een prijs van tweeduizend pond op mijn aanhouding is gesteld. Tweeduizend pond, vriend. Maar, zij willen dan een levende Raffles hebben, begrijp je de bedoeling? Jullie tweeën zullen stellig die tweeduizend pond mogen verdelen, mits Scotland Yard mij in levende lijve voor zich ziet. Men zal daar geen genoeg nemen met de verklaring, dat de langgezochte boosdoener, per ongeluk door een agent in New York is neergeschoten.

Het gelaat van de agent begon op een zeer zonderlinge manier te trekken. Verbazing, woede en zelfs angst wisselden elkaar snel af. Hij keek vlug naar zijn kameraad, die nog steeds niets had gezegd. Toen vroeg de eerste man langzaam:

— Wat bedoel je eigenlijk met die praatjes? Wees voorzichtig, want wij houden niet van die grapjes. Ik weet nu wat ik moet doen. Draai je om en ga de deur uit.

Raffles draaide zich om. Hij wist, dat het einde gekomen was. Tegenover hem hing een grote spiegel aan de muur. En in dat glas zag hij duidelijk hoe het gezicht van de eerste agent vertrok en hoe hij langzaam zijn wapen richtte, om Raffles in de rug te schieten.

Hij gooide zich bliksemsnel opzij, juist op het goede ogenblik, want de kogel ging langs zijn heup en boorde een zuiver rond gat in de spiegel.

Tot een tweede schot kreeg de man geen gelegenheid, want op de drempel van de tussendeur was de reusachtige gestalte van Henderson opgedoken, zijn knuppel en de verraderlijke agent viel voorover op de vloer, slaakte een zucht en bleef roerloos liggen.

De andere draaide zich bliksemsnel om, schietend onder het ronddraaien, maar zijn kogel trof een deurpost en Raffles sprong hem onmiddellijk op de rug, greep zijn rechterarm vast, wrong die op zijn rug en maakte hem weerloos. De knuppel van Henderson deed de rest.

— Dat was net op tijd, jongens, zei Raffles met een glimlach neerkijkend op de twee mannen, die waren aangeesteld om de orde en de veiligheid in de wereldstad New York te handhaven.

Charles Brand, die Henderson op de voet gevolgd was, glimlachte en zei:

— Het is maar goed, dat ik je instructie niet letterlijk heb opgevolgd en niet de politie ben gaan halen. Ik heb Henderson gehaald, hij zag alles wat hier gebeurde door het raam, nadat je het luik had weggenomen, terwijl ik mij bezig hield met een ander raam, opzij van het huis. Er...

— Vertel de rest maar later, Charles; we hebben nu iets anders te doen. Wij moeten zien waar hij met Mabel is gebleven. Vlug. En dan moeten wij ook het ongelukkige schepsel trachten te redden, dat mij is komen bevrijden.

De drie mannen verlieten haastig het vertrek en zorgden ervoor zo weinig mogelijk lawaai te maken.

Tevergeefs zocht Raffles naar Ina, die door Mike tegen de grond was gooid. Zij stonden even te luisteren, in de hoop, dat zij de voetstappen van Mike misschien nog zouden horen, toen Raffles eensklaps heel zachtjes zei:

— Stil. Ik geloof, dat ik stappen hoor, die terugkomen. Ja, het is zijn voetstap. Vlug weer naar binnen en opgepast. Hij komt zeker eens kijken, wat dat schot van zoëven betekende; of zijn mede-

plichtigen in uniform er wel voor gezorgd hebben, dat ik per ongeluk een kogel in het lichaam kreeg.

Henderson en Brand begonnen zachtjes met elkaar te praten, terwijl Raffles weer naast de deur ging staan. De kruk van de deur bewoog. Daarop werd deze geopend en Mike trad binnen, zachtjes fluitend en met een opgewekt gezicht.

— Zo jongens, daar ben ik weer. Heeft hij zijn bekomst...

De glimlach bestierf op zijn gezicht en hij werd grauw, toen hij Raffles naast de deur zag staan, die hem bliksemsnel bij de pols greep.

De schurk wierp een verwilderde blik op de roerloze lichamen van de agenten, toen op de twee vreemdelingen, die hij nog nooit gezien had en die met de rug naar hem toestonden en vroeg hees:

— Heb jij die twee gedood?

— Dat niet, maar zij zijn er toch lelijk aan toe, antwoordde Raffles kortaf. En het is te hopen, dat het New Yorkse politiekorps niet al te veel van deze soort zonderlinge dienaren telt. Wij hebben niet veel tijd te verliezen, Mike. Waar is het meisje, waar is Mabel?

De smokkelaar wierp Raffles een valse blik toe en zei toen:

— Weg. Ik had immers gezegd dat ik haar tot aan de deur zou brengen? Dat heb ik gedaan.

— En, was die deur de straatdeur? vroeg Raffles afgemeten.

— Zou je mijn pols niet willen loslaten, zei Mike grijnzend. Ik ben ongewapend en je verspert de deur.

— Nogmaals: waar is het meisje?

— Nogmaals: ze is weg.

— En, waar is die vrouw, die je hier in de gang hebt neergeslagen?

— Ina? O, die is ook weg, antwoordde Puddler onverschillig.

— Waar is zij heen gegaan? vroeg hij.

— O, naar een plek, waar zij het, hoop ik, heel goed zal hebben, antwoord-

de Mike. Stel je zoveel belang in haar?

— Ja, inderdaad. In ieder geval was die vrouw voor jou nog veel te goed. En nu zullen wij eens praten, mijnheer Mike Puddler. Ga daar op die stoel zitten en verroer je niet, want wij zijn alle drie vanavond kort aangebonden en wat wij nog te doen hebben vereist spoed.

HOOFDSTUK VII

DE DOOD VAN DE SMOKKELAARS

De braspartij was in volle gang. Er waren nu in de salon van Mike Puddler twaalf mannen en een zestal vrouwen, uitgelaten dansend bij de klanken van de luidspreker. Er werd zo gebruld, dat nu en dan zelfs de klanken van de luidspreker overstemd werden.

Tegelijkertijd zocht Raffles in het grote huis helemaal alleen naar de verblijfplaats van Mabel Haldrup. Mike had niets willen loslaten, maar Raffles kende de schurk en was er van overtuigd, dat zij nog in het huis was.

Hij was nu vlakbij het oorverdovend feestrumboer en liep door een brede gang helder verlicht, toen hij stil stond voor een deur, waarachter hij een zacht gekreun dacht te horen. Binnen tien tellen had hij de deur met zijn looper geopend en ging naar binnen.

Nog harder dan net drong het gekrijs en het gelach van de dronken gasten tot hem door. Hij deed het licht aan. Het geluid kwam blijkbaar van achter een dikke, bruin fluwelen portière, die een zijdeur afsloot. Nu en dan zag Raffles zelfs door een kier een been, een arm, en stukje van een gezicht.

Op een sofa uitgestrekt lag Ina Fetch en uit haar borst druppelde traag donkerrood bloed. Zij lag met een doodsbleek gelaat en wijd geopende ogen naar de zoldering te staren, maar zij herkende Raffles toch onmiddellijk, die zich dadelijk over haar heen boog en zachtjes vroeg:

— Wat is er gebeurd?

— Hij heeft op mij geschoten.

— En gebeurde dat hier, vlak naast de salon, waar gedronken en gelachen

wordt? vroeg Raffles, rillend van afschuw.

— Niet hier, in de zaal zelf, antwoordde zij heel zacht. Ze dwongen me midden op de tafel te gaan staan, tussen de wijn en de fijne gerechten in en zo schoot hij me neer. Daarna hebben ze me hierheen gesleept. En het feest ging door. Ze dachten dat ik dood was, maar zie je, ik draag al een maand een maliënkolder tegen messtoten. Dat heeft de kogel belet, te diep door te dringen maar ik bloed hier dood, en ze laten me rustig sterven, de beesten.

Zonder vrees voor de gevolgen ging Raffles onmiddellijk snai en zwijgend aan het werk. Hij scheurde het fijne goed van de avondjapon met een enkele ruk stuk, gespte toen niet zonder moeite de kolder los, die uit fijne schakels van het beste staal met leder gevoerd, was gemaakt.

Maar tegen een kogel uit een browning was dat pantser toch niet bestemd geweest.

Het hemd was doordrenkt met bloed en Raffles begon de wonde zo goed mogelijk te zuiveren met het water uit een wastafel, dat hij in het vertrek vond, dat blijkbaar dienst moest doen als toiletkamer.

Toen tilde hij haar in zijn sterke armen van de sofa. Het doodsbekke koude gezicht rustte tegen het zijne. Slap hingen de armen omlaag. Maar zij fluis-terde:

— Ik dank je. Je bent goed. Als ik blijf leven, dan zal ik het aan jou te danken hebben.

— Spreek nu niet, zei Raffles. Straks moet ik iets van u weten.

Hij droeg Ina snel naar een vertrek, dat een slaapkamer bleek te zijn, legde haar op het bed neer en dekte haar toe met de dekens.

— Hier bent u voorlopig veilig, zei hij. Zo snel mogelijk zal ik u hier weghalen. De wond is niet dodelijk en alleen het bloedverlies heeft u verzwakt. Ik zal de deur afsluiten en de sleutel bij mij steken. En luister nu. Die schurk van een Puddler heeft Mabel Haldrup hier ergens opgesloten. Waar kan zij zijn?

— Dan kan zij alleen maar in de kleine groene kamer zijn, op de tweede verdieping, de derde deur aan uw rechterhand, als u de tweede gang ingaat, te rekenen van het portaal af. Het is de linkse gang.

— Ik ga er direkt heen.

Hij verliet de kamer, deed de deur op slot, stak de sleutel in zijn zak, en rende de trap op, zonder iemand tegen te komen. Hij vond de aangewezen gang en de deur. Ook deze was gesloten, maar met twee zware, stalen grenfels, die Raffles alleen maar hoefde terug te schuiven.

Het was een vertrek, dat gecapitonneerd was als de cel van een krankzinnige.

Er stonden geen andere meubelen dan een brede rustbank, een kleine tafel en een paar stoelen. Op een van die stoelen zat Mabel, die met grote, verschrikte ogen naar de deur keek, maar een kreet van blijdschap slaakte, toen zij Raffles herkende.

— Kom direkt mee, beval Raffles zacht. Ik zal u bij mijn vrienden brengen. U bent nu volkomen veilig. Als u wilt zal een van hen u naar een taxi standplaats brengen, hier dicht bij.

Zwijgend renden zij de trappen af, totdat ergens een deur open ging en het hoofd van Brand om de kier stak, blijkbaar op alles voorbereid.

— In orde Charles, zei Raffles zacht. Breng deze dame naar een taxistand-

plaats of roep een voorbijrijdende chauffeur aan, maar niet al te dicht in de buurt van dit huis, wij moeten voorzichtig zijn, die schurk heeft overal helpers. Kom daarna onmiddellijk terug, want er is nog meer te doen.

Vijf minuten later stond Raffles in de werkkamer van Mike Puddler en probeerde daar rustig de sleutels van de bos, die hij de smokkelaar had afgenomen, op de kleine, maar stevige brandkast, die tegen een der zijmuren stond. Het duurde niet lang of het meubeistuk gaf zich gewonnen en de zware deur draaide open en Raffles zag stapels bankpapier en een aantal waardevolle effecten, die gemakkelijk te verzilveren zouden zijn.

Hij stopte die inhoud rustig in zijn binnenzakken en draaide zich om, om het vertrek te verlaten, toen hij stil bleef staan. Hij zag twee mannen, die waarschijnlijk niet volkomen nuchter waren, maar toch lang niet dronken genoeg, om geen logische gevolgtrekkingen meer te kunnen maken.

Een van hen was Andy Howell, de vriend van Mike. Hij stond met een sigaret tussen de lippen en een browning tussen de vingers en zei spottend:

— Wel, kijk eens aan. De wolven zijn elkaar aan het verscheuren. Een inbreker bij de brandkast van Mike Puddler. Maar wat zie ik? Dat is onze bezoeker, de man uit de kelder, die door die slet bevrijd is...

Zijn spottende toon veranderde plotseling en werd dreigend. Hij deed een stap naar voren en ging verder.

— Waar is Mike? Wat is er met hem gebeurd? Heb jij hem om zeep geholpen?

— Nog niet, antwoordde Raffles lakoniek. Maar wij zullen hopen, dat dat niet lang meer zal duren. Hij is rijp

en overrijp voor de galg.

— Jim, ga dadelijk de anderen waarschuwen. Of nog beter, probeer eerst Mike te vinden. Toen hij afgerekend had met die del, zou hij naar de kamer gaan, aan het einde van de gang, de gele kamer, waar de jongens deze kerel zouden hebben neergeschoten. Daar is dus zeker iets gebeurd. Ik houd hem wel in bedwang met mijn blaffer. En daarna ga je de lui in de zaal waarschuwen.

De tweede man verdween haastig, niet erg vast ter been, maar bezielde met de grootste ijver.

— Begin maar met die bankbiljetten weer uit je zak te halen, zei Howell tegen Raffles. Nee wacht, ik zal het zelf wel doen. Je kon wel eens een wapen in je binnenzak dragen. Steek je handen maar omhoog.

Raffles stond, met de handen boven zijn hoofd, midden in de kamer en Howell kwam op hem toe, na zijn revolver in zijn linkerhand te hebben genomen. Met de loop op de maag van Raffles gericht, bleef hij voor hem staan en stak zijn hand uit naar de binnenzak van Raffles, toen deze, na ongemerkt zijn evenwicht te hebben verplaatst, razend snel zijn rechterbeen kromde en met zijn knie bliksemsnel het wapen uit de richting bracht. Een ogenblik later rolde de schurk in een hoek van het vertrek, getroffen door een van de krachtigste hoeken, die Raffles ooit had uitgedeeld.

Hij lag volkomen knock-out. Voor alle zekerheid raapte Raffles de browning op, stak ze in zijn zak en verliet vlug het vertrek. Het werd hoog tijd, want hij hoorde ergens in het grote huis snelle voetstappen, die dichterbij kwamen. Eindelijk hadden de schoten toch de aandacht getrokken.

Raffles rende de gang door, liep een of andere trap af, en bereikte zo langs een omweg de gele kamer weer.

Hij klopte op een speciale manier op de deur, zei iets en daarop ging de deur op een kier open en het brede gezicht van Henderson werd zichtbaar.

— Waar zijn die twee schurken nu? vroeg Raffles.

— Ieder in een kast, mylord.

— Mooi zo. En Mike?

— Die ligt gebonden op de grond.

— Dan is er geen tijd meer te verliezen. Ik hoor voetstappen. Het is de hele bende, met de dames erbij.

— Laten wij maken dat wij wegkomen, mylord.

— Ik zou geen moment meer wachten, wanneer Brand wist wat er gebeurd was en bovendien moeten wij eerst de gewonde vrouwen in veiligheid brengen. Heeft Mike Puddler gezien, wat je met de agenten deed?

— Neen, die liggen in een zijkamer.

— Daar is mijnheer Brand net op tijd. Nu kan alles nog goed komen.

Inderdaad kwam Brand naar boven, keek voorzichtig om zich heen en toen hij Raffles en Henderson op de gang ontdekte, rapporteerde hij opgewekt:

— Ze is in veiligheid. Ben jij hier klaar?

Een paar minuten later liep een schreeuwende troep mannen met de revolvers in de vuist door de brede gang van de tweede verdieping, toen zij twee agenten tegenkwamen, die verbaasd riepen:

— Wat is dat voor een comedie? Zijn jullie gek geworden, jongens?

De troep stond stil, de voorste man om te schieten en vroeg toen, van de ene agent naar de ander kijkend:

— Zijn jullie erbij? Waren jullie het?

— En of, antwoordde de grootste van

de twee agenten.

— Je nummer. Laat eens kijken. 9003 en 8137. Het is in orde. Waar is Mike?

— Dat is dik voor elkaar, jongens. Wij hebben hem net los gemaakt. Die vervloekte Engelsman had hem aardig te pakken genomen.

— Waar zit hij nu? Hebben jullie hem kunnen grijpen?

— Is al onderweg naar het bureau. Daar zit een mooie kluit voor ons aan. En Mike is mee, om tegen hem te getuigen. Ha ha.

— Maar Ina? Wat is daarmee gebeurd?

— Nu vraag je meer dan ik weet. Wat is er met haar aan de hand?

— Wel, Mike schoot haar overhoop, omdat ze die Engelsman had vrijgelaten en ze is nergens meer te vinden. Het lijkt hier wel een spookhuis.

Nr 9003 haalde de schouders op en zei ongeduldig:

— Daar weet ik niets van. We zijn hier gehaald door Mike om voor Raffles te zorgen. En er is voor hem gezorgd, dat verzeker ik jullie. Ga nu maar rustig eten, alles is voor elkaar. Wij komen straks ook een vorkje mee-pikken.

De twee agenten salueerden met een oogknipje naar de troep, een van hen wuifde grinnikend en toen begonnen zij langzaam de trap af te dalen tot er plotseling boven hun hoofd een schreeuw klonk en de stem van Mike gilde, half verstikt van woede:

— Vervloekte ezels. Stommelingen. Dat zijn de agenten niet. Die liggen in een kast. Hondsvotten, die jullie zijn. Raffles is weg, met de twee vrouwen en met mijn geld.

De twee agenten keken elkaar eens aan en legden er een schepje boven op.

Net toen zij beneden aan de hoge

trap waren, kwam boven Mike aanstormen, zonder jas of vest, maar gewapend.

Hij wilde vuren, maar in zijn drift bleef zijn voet haken achter de koperen richel, die boven de looper vasthield. Hij gaf een rauwe kreet en sloeg voorover de trap af. Zijn hoofd bonsde viermaal op de harde treden. Zijn vrienden vonden hem met een gebroken nek.

Toen zij beneden kwamen, was van

de gewaande agenten geen spoor meer te zien.

Enkele minuten later deed een troep van vijftig politieagenten, ditmaal van een goede soort, een inval in het huis van Mike Puddler en arresteerde daar de overlevenden, want er was stevig gevochten, waarbij vier smokkelaars werden neergeschoten.

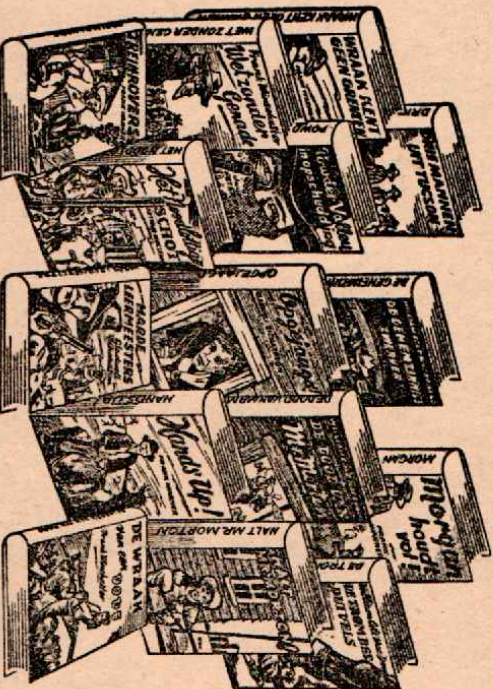
DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

De koning van New York

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET PRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betaalbaar f 5.- of meer
met f 5.- per maand

1. **Trenrovers,** door Frank Warner
2. **Het Noodlottige Schot** door Arthur Madison
3. **Harde Leermesters** door Gladwell Richardson
4. **Hands Up** door Frank Warner
5. **De wrak van een Dode** } beide door
Frank Winchester
6. **Wet zonder Genade** }
7. **Powder Valley in opschudding** door Peter Hild
8. **Opgejaagd** door Gladwell Richardson
9. **De dood van Mr. Morton** } beide door
William Colt MacDonald
10. **Halt, Mr. Morton** }
11. **Wrak kent geen grenzen** door Frank Warner
12. **Drie Mannen uit Tucson** door Arthur Madison
13. **De geheimzinnige Zwerfver** door William Colt MacDonald
14. **Morgan houdt vol** door Frank Warner
15. **De Trom des Duitvels** door William Colt MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van frotte gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88.50. Nu slechts f 44.25, desgewenst betaalbaar met f 5.- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heden nevensstaande bon in.

BON Ondergetekende verzooekt te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44.25 / de 1e termijn van f _____ te heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor remboeurskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doordien het niet wordt verlangd.

NAAM: _____ L. L.

ADRES: _____

LEIDSEGRACHT 108 - A/DAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 57007